

המנורה | בנימין זאב הרצל, 1897

הגיע הערב השמיני, שבו דולקים כל הנרות, אף גם התשיעי, השמש הנאמן, שכל תפקידו הוא רק להדליק את האחרים. שפעת אורה הפיצה המנורה. עיני הילדים הפיקו נגה. ובעיני מודענו היתה חזות הכל משל ודמיון להתעוררות האומה. בתחילה נר אחד, והנה עוד חשך, והנר היחידי עוד עצוב למראה. ואחריו ימצא לו חבר, ועוד אחד, עוד אחדים. האפלה כליל תחלוף. בראשונה יזרח האור לצעירים, לדלים, ואחרי-כן ילוו עליהם האחרים, אוהבי הצדק, האמת, החרות, ההתקדמות, האנושות, היפי. וכשכל הנרות דולקים נשתומם ונשמח על המפעל שנעשה ואין כהונה המאשרת את בעליה כזו של השמש בהיכל האור.

באנו חושך לגרש

מילים: שרה לוי תנאי | לחן: עמנואל עמירן

סורה חושך!	באנו חושך לגרש,
הלאה שחור!	בידינו אור ואש.
סורה מפני האור!	כל אחד הוא אור קטן
	וכולנו אור איתן.

ברכת גבורת העורף

יאיר הנר לאלף פנים
של גבורה בעת מלחמה.
למתפנים ממלאכת יומם
לסייע בצו השעה
באיסוף, ביצירה,
בשינוע ובהקשבה.
למרפאי הגוף והנפש,
אנשי החינוך ופעילי הקהילות.
למקדשים את החיים והיחד
גם בשעותינו הקשות.

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

(מיוחס לבעל שם טוב)